कलिङ्गवङ्गाङ्गनिषादमागधान् सदा मदान्नीलबलाहकोपमान्। निहन्ति यः शत्रुगणाननेकान् स मामुपालब्धुमरिन्द मोऽर्हति। २५००

स युक्तमास्थाय रथं हि काले धनुर्व्विधुन्वन् शरपूर्णमुष्टिः। सृजत्यसौ शरवर्षाणि वीरो महाहवे मेघ इवाम्बुधाराः।

शतान्यष्टौ वारणानामवश्यं विशातितैः कुम्भकराग्रहस्तैः। भीमेनाजौ निहतान्यद्य बाणैः स मां क्रूरं वक्तुमर्हत्यरिघ्नः।

बलन्तु वाचि द्विजसत्तमानां क्षात्रं बुधा बाहुबलं वदन्ति। त्वं वाग्बलो भारत निष्ठुरश्च त्वमेव मां वेत्थ यथाबलोऽहं।

यत्ते हि नित्यं तव कर्त्तुमिष्टं दारैः सुतैर्जीवितेनात्मना च। एवं यन्मा वाग्विशिखेन हंसि त्वत्तः सुखं न वयं विद्म किञ्चित्।

मा माऽवमंस्था द्रौपदीतल्पसंस्थो महारथान् प्रतिहन्मि त्वदर्थे। तेनाविशङ्की भारत निष्ठुरोऽसि त्वत्तः सुखं नाभिजानामि किञ्चित्। २५०५

प्रोक्तः स्वयं सत्यसन्धेन मृत्युस्तव प्रियार्थं नरदेव युद्धे। वीरः शिखण्डी द्रौपदेऽसौ महात्मा मयाऽभिगुप्तेन हतश्च तेन।

न चाभिनन्दामि तवाधिराज्यं यतस्त्वमज्ञेष्वहिताय सक्तः। स्वयं कृत्वा पापमनार्य्यजुष्टमस्माभिर्व्वा तर्त्तुमिच्छस्यरींस्त्वं।

अज्ञेषु दोषा बहवो विधर्म्माः श्रुतास्त्वया सहदेवोऽब्रवीद्यान्। तान्नैषि त्वं त्यक्तुमसाधुजुष्टांस्तेन स्म सर्व्वे निरयं प्रपन्नाः।

सुखं त्वत्तो नाभिजानीम किञ्चिद्यतस्त्वमज्ञैर्द्दयितुं सम्प्रमत्तः। स्वयं कृत्वा व्यसनं पाण्डव त्वमस्मांस्तीव्राः श्रावयस्यद्य वाचः।

शेतेऽस्माभिर्निहता शत्रुसेना छिन्नैर्गात्रैर्भूमितले नदन्ती। त्वया हि तत् कर्म्म कृतं नृशंसं यस्माद्दोषः कौरवाणां वधश्च। २५१०

हता उदीच्या निहताः प्रतीच्या नष्टाः प्राच्या दाक्षिणत्या विशस्ताः। कृतं कर्म्माप्रतिरूपं महद्भिस्तेषां योधैरस्मदीयैश्च युद्धे।

त्वं देविता त्वत्कृते राज्यनाशस्त्वत्सम्भवं नो व्यसनं नरेन्द्र। माऽस्मान् क्रूरैर्व्वाक्प्रतोदैस्तुद त्वं भूयो राजन् कोपयेस्त्वल्पभाग्यः।

॥ सञ्जय उवाच ॥ एता वाचः परुषाः सव्यसाची स्थिरप्रज्ञः श्रावयित्वा तु रूक्षाः। बभूवासौ विमना धर्म्मभीरुः कृत्वा प्राज्ञः पातकं किञ्चिदेवं।

तदाऽनुतेपे सुरराजपुत्रो विनिश्वसंश्चाशिमथोद्ववर्ह। तमाह कृष्णः किमिदं पुनर्भवान् विकोशमाकाशनिभं करोत्यसिं।

ब्रवीहि मां त्वं पुनरुत्तरं वचस्तया प्रवक्ष्याम्यहमर्थसिद्धये। इत्येवमुक्तः पुरुषोत्तमेन सुदुःखितः केशवमर्ज्जुनोऽब्रवीत्। २५१५

अहं हनिष्ये स्वशरीरमेव प्रसह्य येनाहितमाचरं वै। निशम्य तत्पार्थवचोऽब्रवीदिदं धनञ्जयं धर्म्मभृतां वरिष्ठः।

राजानमेनं त्वमितीदमुक्त्वा किं कश्मलं प्राविशः पार्थ घोरं। त्वञ्चात्मानं हन्तुमिच्छस्यरिघ्न नेदं सद्भिः सेवितं वै किरीटिन्।

धर्म्मात्मानं भ्रातरं ज्येष्ठमद्य खड्गेन चैनं यदि हन्या नृवीर। धर्म्माद्भीतस्तत्कथं नाम ते स्यात् किञ्चोत्तरं वाक्करिष्यस्त्वमेव।

सूक्ष्मो धर्म्मो दुर्व्विदश्चापि पार्थ विशेषतोऽज्ञैः प्रोच्यमानं निबोध। हत्वात्मानमात्मना प्राप्नुयास्त्वं वधाद्भ्रातुर्नरकं चाऽतिघोरं।

ब्रवीहि वा चाद्य गुणानिहात्मनस्तथा हतात्मा भविताऽसि पार्थ। तथाऽस्तु कृष्णेत्यभिनन्द्य तद्वचो धनञ्जयः प्राह धनुर्व्विनाम्य। २५२०

युधिष्ठिरं धर्म्मभृतां वरिष्ठं शृणुष्व राजन्निति शक्रसूनुः। न मादृशोऽन्यो नरदेव विद्यते धनुर्धरो देवमृते पिनाकिनं।

अहं हि तेनानुमतो महात्मा क्षणेन हन्यां सचराचरं जगत्। मया हि राजन् सदिगीश्वरा दिशो विजित्य सर्व्वा भवतः कृता वशे।